

KAZYS BORUTA

BALTARAGIO
MALŪNAS

KAZYS BORUTA

BALTARAGIO MALŪNAS

Romanas

OBUOLYS

Kazys Boruta (1905–1965) – maištingos prigimties kūrėjas, nuolat ieškantis savo vietos tiek gyvenime, tiek kūryboje. Visuomenės veikėjas, prozininkas, vertėjas, trečiafrontininkų kartos poetas, tapęs lietuvių literatūros klasiku. Gimė 1905 m. Kūlokuose (Marijampolės r.), mokėsi Maskvos ir Marijampolės gimnazijose, buvo įstojęs į Marijampolės mokytojų seminariją, bet 1924 metais už dalyvavimą Gegužės 1-osios demonstracijoje jį išmetė. Eksternu išlaikęs egzaminus, įstojo į Lietuvos universiteto Humanitarinių mokslų fakultetą, kur studijavo lietuvių kalbą, literatūrą ir istoriją. 1926 metais įstojo į Vienos universitetą. Taigi tarpukariu jis studijavo Kauno, Vienos ir Berlyno universitetuose. 1930 metais kartu su gimnazistu Kostu Korsaku pradėjo leisti avangardistų literatūrinį žurnalą „Trečiasis frontas“.

Pasitraukęs iš politinės veiklos, užsiėmė kūryba. 1938 metais buvo išrinktas Lietuvos rašytojų draugijos sekretoriumi. 1940 m. liepos 21 d. susirinkusį prosovietinį Liaudies Seimą

Kazys Boruta pasveikino eilėmis. Būtent jis ir sukūrė frazę „Parvežti į Lietuvą Stalino saulę“ (turima omenyje stalininė konstitucija). 1941 metais K. Boruta pradėjo dirbti Mokslų akademijoje, buvo paskirtas Literatūros muziejaus vedėju.

Literatūros istorijoje Boruta neretai pristatomas kaip radikalių politinių pažiūrų ir tiesmuko būdo asmenybė, jokiai valdžiai neparankus principingas antikonformistas, nes jis kėlė ir Smetonos valdymo metais (1933–1935), ir sovietinės okupacijos laikais (1946–1949). Nors 1946 metais suimtas, karinio tribunolo nuteistas už antisovietinę veiklą ir ištremtas į Sibirą, bet jau 1949 metais paleistas, nes pripažino savo „ideologines klaidas“. Visgi ilgai negalėjo publikuoti savo kūrybos, net vertimus pasirašinėjo svetimomis pavardėmis.

Kazys Boruta – ekspresionistinio, energingos intonacijos eilėraščio tipo, novatoriškų folklorinių romanų kūrėjas. Lietuvių pasakų eiliuotojas, kelionių bei humoristinių kūrinių autorius. Eilėraščius pradėjo spausdinti 1920 m. Debiutavo eilėraščių rinkiniu „A-lo!“ (1925). Vėliau išleido dar kelis eilėraščių rinkinius, dokumentinį pasakojimą „Kelionės į Šiaurę“, folkloro stilizacijos knygas „Dangus griūva“, „Jurgio Paketurio klajonės“, išvertė L. Tolstojaus, H. Ibseno, F. Schillerio, W. Shakespeare'o kūrinių. K. Borutą ypač išpopuliarino romanai „Mediniai stebuklai“ (1938) ir „Baltaragio malūnas“ (1945). Pagal pastarąjį sukurtas lietuvių kino klasikos šedevras „Velnio nuotaka“.

I

Ant Udruvės ežero stataus skardžio stovėjo Baltaragio vėjinis malūnas. Nuo neatmenamų laikų mosavo jis savo dideliais sparnais, tarytum būtų norėjęs pasikelti ir nuskristi nuo pakriūtės.

Žemai pakalnėje tyvuliavo skaidrus Udruvės ežeras, plačiai išsišakojęs tarp aplinkinių kalnų, apaugusių pušynais, ir slėnių, užtrauktų pelkių maurais. Baltaragio malūnas buvo ant aukščiausio kranto, ir jo sparnai, šmėkščiodami iš tolo pro mėlynas pušų viršūnes, sukdavosi nuo mažiausio vėjelio, kuris padvelkdavo iš ežero.

Udruvės ežero vandenys nuolatos skalavo malūno kalno apgriuvusį šlaitą, tarytum norėdami jį nugriauti su visu malūnu. Bet pragyveno Baltaragio tėvų tėvai, ežeras visą laiką skalavo pakrantę, o malūnas vis stovėjo kaip stovėjęs ant pakriūtės, jo sparnai sukosi, ir jis nuolatos užė. Tas jo užimas susiliedavo su ežero murmėjimu į vieną svaiginantį gaudesį, kuris užkerėdavo savo paslaptįgumu.

Ar ne jis buvo užkerėjęs ir paskutinį Paudruvės malūnininką Baltrų Baltaragį, kuris vienišas gyveno tame malūne su savo vienturte dukra Jurga. Senas našlys taip mylėjo savo vienturtę, kad dieną naktį akių nuo jos nenuleisdavo, kartais visas nušvisdamas tarsį nepaprastos laimės apšviestas, o kartais taip nuliūsdamas ir susirūpindamas, kad net žilų plaukų

vainikas apie nuplikusią jo galvą dar labiau išbaldavo. Ką galvodavo ir ką jausdavo senas malūnininkas, niekas nežinojo, nebent nujautė, kad gražuolė dukra – visas jo džiaugsmas, rūpestis ir gyvenimas.

O dukrai maža terūpėjo, ko tėvas nušvinta ar pražyla, į ją žiūrėdamas. Jai visas gyvenimas atrodė kaip linksma jaunystės išdaiga, o jos kiekviename žingsnyje juokėsi aštuoniolika nerūpestingų metų. Tai buvo viso Paudruvės kaimo pati smagiausia mergina, kuri savo skambiu juoku, linksmų akių gundančiais žvilgsniais ne vieną jaunikį buvo išvedusi iš proto ir ketino dar ne vieną išvesti. Tai buvo tikra išdykėlė, našlio tėvo išpaikinta vienturtė, kuri iš visko juokus krėtė ir pati pirmoji juokėsi.

Ne vienas norėjo pasivogti jos tą juoką visam gyvenimui, bet niekas neišeidavo, nors ir kažin kaip sugundyti stengdavosi. Linksma, nerūpestinga Jurga iškliūdavo laisva iš visų meilės pinklių ir dar smagiau kvatodavo. Vienas po kito važiuodavo jaunikiai su piršliais į Baltaragio malūną, bet neįstengdavo atvažiuoti. Vos tik privažiuodavo prie šakoto Udruvės ežero, ir patys nesuprasdavo, kaip paklysdavo, nors Baltaragio malūnas iš tolo per mylią buvo matomas.

Čia būta kažkokios neįspėjamos paslapties, kuri net mandriausius suklaidindavo, ir niekas negalėdavo suprasti, kas gi pagaliau pastoja piršliams kelią pas Baltaragio dukterį. Net giedriausią pavakarę staiga kildavo iš ežero rūkas, kuris šviečiausią dieną paversdavo tamsiausia naktimi, o patys arkliai, nežinia ko išsigandę, pasukdavo iš tiesaus kelio į šunkelius ir dievai žino kur nuveždavo, ar ežero sąsmaukų tilčiukai, – o jų buvo ne vienas, bet septyni, – staiga dingdavo, ar dar kažkas atsitikdavo, tiktai piršliai, užuot nuvažiavę į Baltaragio malūną, atsidurdavo visai kitoje Udruvės ežero pusėje arba dar blogiau – čia pat prie malūno klampiose Paudruvės pelkėse,

kuriose ligi aušros kankindavosi, nerasdami kelio, o išaušus pamatydavo, kad po plynias pakalnėje murdosi, ir keikdamiesi grįždavo tuščiomis namo.

O nuo to laiko, kai vienas valakininko sūnus prarado Paudruvės pelkėse arklius ir pats vos galo negavo su piršliu, gindamiesi nuo visokių šmėklų, kurios juos kiaurą naktį visaip dovijo ir klaidino, viliodamos į liūno eketes, o paskui, kai kitas išdidus senbernis su savo piršliu nuvažiavo nuo stataus skardžio tiesiai į Udruvės ežerą, sudaužė vežimą ir nusuko sprandą pačiam geriausiam apylinkės piršliui, kad tas netrukus net Dievui atidavė savo melagio dūšią, niekas nedrįso, net ir drąsiausieji, važiuoti su piršliais pas Baltaragio dukterį.

Kas čia buvo, niekas tikrai nežinojo. Sklido gandai, kad Baltaragio gražuolė dukra susidėjusi su Udruvės ežero laumėmis ir pats velnias ją pasidabojęs. Kiti net spėliodavo, koks velnias: ne kuris nors kitas, tiktai pačių Paudruvės pelkių velnias – Pinčukas, visiems gerai žinomas ir artimiausias Baltaragio kaimynas. Dar kiti, nenorėdami tikėti tokiomis paskalomis, tvirtino, kad čia pats tėvas Baltaragis kaltas, nes, beprotiškai mylėdamas vienturtę savo dukterį ir būdamas pats raganius (o kad jis turi kažkokių reikalų su velniais ir kitomis dvasiomis, jau seniai tarp žmonių sklido kalbos), taisęs visokius burtus ir pinkles, kad jaunikai negalėtų su piršliais atvažiuoti ir iš jo dukters paveržti.

Kaip ten iš tikrųjų buvo, niekas nežinojo, tiktai Jurga juokdavosi, išgirdusi tokias kalbas, o senis Baltaragis kaip žemė tylėdavo. Jeigu jau kas prisipyręs klausdavo dėl piršlių su jaunikiais nelaimių, tai Baltaragis tiktai pečiais patraukdavo.

– Turbūt, per daug įkaušę buvo, kad neatvažiavo, – kartais jis atsakydavo. – Malūnas ant kalno, iš tolo matyti, net iš antros ežero pusės. Tai kur čia gali paklysti? Kasdien žmonės į malūną važiuoja, ir niekas nepaklysta.

Tai buvo tiesa. Važiuok į malūną dieną ir naktį – niekad dos nepaklysi, o su piršliais nė nemėgink – būtinai nusisuksi sprandą. Kodėl taip buvo, niekas negalėjo suprasti. Pats Baltaragis numanė, bet nieko negalėjo padaryti. O duktė kasdien vis gražesnė darėsi, tiktai piršlių su jaunikiais nors kartais ir laukdavo, bet nesulaukdavo. Tada nejučiomis Jurgos linkmosios akys kartais apsiniaukdavo ir lūpose sustingdavo juokas. Tai matydamas, tėvas vis dažniau užsidarydavo malūne, kažką galvodamas ir nieko nesugalvodamas, tiktai dar labiau pražildamas. Jis žinojo, kas čia yra, kad piršliai negali atvažiuoti, ir jeigu pirma pro pirštus į tai žiūrėjo ir net patenkintas buvo, tai dabar, kartais pamatęs nuliūdusią dukterį, graužėsi iš to gailesčio ir tylėjo kaip žemė.

Tada visa burna prakalbėjo Švendubrės ubagyno senmergė davatka Uršulė Purvinaitė, kuri ilguos metus gyveno Baltaragio malūne, ir su ja tenai keisti dalykai atsitiko, kuriais anksčiau niekas nenorėjo tikėti. Bet dabar, kai dėjosi tokie nesuprantami reiškiniai, daug kas buvo linkęs patikėti net sena davatka.

II

Ta davatka Uršulė, tokia supintijusi ir prarūgusi moterėlė, amžinai nepatenkinta ir pikta kaip širšė, vieną rytą auštant sugrįžusi visa dumbлина iš Paudruvės pelkių, pabėgo plūsdamasi iš Baltaragio namų, kuriuose nuo senų laikų tarnavo, ir apsigyveno Švendubrės davatkyne, kad neatsitiktų daugiau tokių baisių dalykų.

Apkaltino ji Baltaragį, kad jis, senas raganius, norėjęs ją, skaistybės apžadus padariusią mergelę, išleisti ne už ko kito, tiktai už paties velnio, kuris iš seno Paudruvės pelkėse gyveno ir Pinčuko vardu vadinosi.

Kaip ten buvo – nesuprasi, o ir pati Uršulė ne visą teisybę sakė, nes ir pati ne viską suprato, o jeigu suprato, tai senmergės drovumas pasakyti neleido. Tiktai vieną dieną, kai jai pritrūko kantrybės belstis po seno malūnininko namus (iš tikrųjų neteko paskutinės vilties ištekti už Baltaragio ir pasidaryti tikra malūnininke, apie ką seniaiveltui svajojo), atsitiko nuodėmė – netyčia išsprūdo iš jos lūpų baisus žodis, kad eitų nors ir už paties velnio, kad tik nereikėtų daugiau gaišti pas Baltaragį, kurio namuose bergždžiai nuvytusi jos jaunystė.

Tuos iš apmaudo pasakytus žodžius nugirdęs, Baltaragis kažkodėl apsidžiaugė ir net pralinksėjo, kas su juo retai būdavo.

– Gerai, – sako, – galiu išpiršti. Mūsų kaimynas Pinčukas vienas be pačios pelkėse rūgsta.

Nusigandusi Uršulė persižegnojo ir Baltaragį peržegnojo.

– Atstok, – sako. – Ar nežinai, kad apžadus esu padariusi skaistybėje gyventi?

Tada nusijuokė Baltaragis ir linksmai tarė:

– Nieko, – sako. – Apžadai apžadais, o kai pamatysi jaunikį su piršliais, tai užmirši visus apžadus.

Supyko Uršulė ir daugiau nekalbėjo su Baltaragiu, bet ir Baltaragis nepasigedo jos kalbos, tiktai savo darė. Vaikščiojo toks paslaptingas, su klastinga šypsena, tarytum ką apgauti rengdamasis ir jau iš anksto dėl to džiaugdamasis.

Tos klastos neilgai teko laukti. Pirmą subatvakarį, pradėjus temti, pasigirdo piršlių skambalai. Tie skambalai visada Uršulei nueidavo per širdį, ir dabar ji sustojo viduryje kiemo, žiūrėdama, į kurią sodybą piršliai pasuks. Apie save net nepagalvojo, tiktai prisiminė visas turtingiausias ir gražiausias Paudruvės nuotakas, bet žiūri – piršliai pro malūną kaip tik pas juos suka.

– Ar nepaklydo? – apsidžiaugė Uršulė, nes buvo amžinai užsirūstinusi ant piršlių, kad nė karto pas ją su jaunikiu nebuvo atvažiavę.

Bet tuo metu, kai žiopsojo nustebusi Uršulė ir džiaugėsi, kad piršliai paklydo, juodbėriai žirgai įlėkė į kiemą ir paauksuota karieta sustojo prie rūtų darželio.

– Kas gi čia dabar? – net nutirpo visa Uršulė.

O iš kariatos išlipo toks rimtas su žila barzda ponas ir jaunas ponaitis su prašmatnia skrybėlaite. Nusilenkė abudu Uršulei, ir klausia tas senasis:

– Ar ne čia bus pono Baltaragio garsusis dvaras?

– Ne pono, – sako apmirdama Uršulė, – tiktai Baltaragio, ir ne dvaras, bet malūnas.

– Tai mums jo kaip tik ir reikia, – sako tas žilabarzdis ir dar žemiau lenkiasi. – Ar priimsite pakeleivingus svečius?

– Labai prašome, – atsakė iš malūno atsiradęs Baltaragis. – Seniai mielių svetelių laukiame.

Nusivedė tada Baltaragis nepaprastus svečius į seklyčią, o Uršulė kamaroje pasislėpė, baisiai nerimaudama. Argi čia būtų pagaliau jos atvažiuavęs karalaitis?

O tuo tarpu žilabarzdis piršlys, vos įžengęs į seklyčią, dargi neprišėdęs, stačias prie durų pradėjo savo oraciją:

– Važiavau paežerėmis, pro pelkes, radau antinėlį, – sako. – Antinėlis krykščia, nerimauja, ieško raibos antelės... Ar kartais jos čia nesurasime?

– O kaipgi, – atsakė Baltaragis ir atsivedė Uršulę iš kameros. – Ar ne šitos ieškote?

– Kaip tik tos pačios, – atsakė patenkintas piršlys, o jaunikis iš to džiaugsmo kaip antinas sukrykštė, sukdamas aplinkui ratą.

Tada Uršulė nukaito kaip aguona ir žodžio pratariti negali. Žvilgtelėjo akių kampeliu – jaunikis gražus neapsakomai. Suspurdėjo širdis, o pati vos bepastovinti ant kojų, akyse kažkokie raibuliai.

Pasodino jaunuosius už stalo, ant kurio tuojau butelis atsirado, žalia rūta užkištas. O kaip ten toliau seklyčioje buvo, Uršulė net pati tikrai nieko neatsimenanti, tarsi kvaitulys koks būtų užėjęs ar galvos būtų visai netekusi. Dabar ji gerai suprantanti, kad tai buvęs seno raganiaus Baltaragio ir jo bičiulio Paudruvės pelkių velnio Pinčuko padarytas sąmokslas jos skaistybei pražudyti.

O tada Uršulė nieko nesuprato, lyg apkvairšusi buvo, ir tiktai atsimena, kaip saldų midų su piršliu ilgabarzdžiu (iš kur toks ir atsirado?) gėrė ir širdis alpo nuo meilių jaunikio

žodžių. Tokia laiminga buvo, kaip dar niekada savo gyvenime (tikrai, užkerėta buvo!), ir net nežino, kaip ilgai viskas truko. Tiktai vėliau prisiminė lyg pro sapną, kaip, nuo laimės apsvaigusi, išėjo iš seklyčios, kaip vedė ją už rankos piršlys žilabarzdis, o už kitos jaunikaitis, jau toks gražus, toks meilus, kad nei sapne nesusapnuotum. Iš paskos lydėjo tas besarmatis Baltaragis, – tolimas giminė, bet už priešininką blogesnis! – kažko patenkintas ir klastingai šypsodamas, bet Uršulei jis tarsi buvęs nebuvęs. Tiktai išeidama pamatė, kaip kažkokius raštus jaunikis jam atidavė, o tas apsidžiaugęs įsikišo juos į užantį. Turbūt, tada ir pardavė jos skaistybę, o ji, vargšė, nieko nesuprato.

Taip apstulbusią Uršulę pasodino į auksinę karietą, šalia jos iš dešinės pusės atsisėdo piršlys žilabarzdis, o iš kairės – jaunikis kaip diemedėlis. Nenustovi prie gonkų juodbėriai žirgai, ausimis karmo ir akimis žaibus svaido. Piršlys ir sako:

– Važiuosime užsakų!

– Laimingai! – palinkėjo Baltaragis.

Juodbėriai žirgai kaip slibinai pašoko iš vietos, sudundėjo žemė, ir karieta nulėkė kaip viesulo pagauta. Nusigando ir apsidžiaugė Uršulė, nespėjo nė mergautinių ašarų išverkti. Taip staiga viskas įvyko.

Tiktai visa Uršulės laimė, kad iš tos baimės spėjo persižegnoti. Tada sužaubavo dangus kryžiumi, ir viskas staiga dingo. Nei karietos, nei piršlio su jaunikiu neliko lyg niekada nebuvę, o nusigandusi Uršulė žiūri, kad ji Pinčuko liekno viduryje iš geldos išvirtusi ir ligi pažastų į maurus įsmukusi. O dar kažkas baisiai traukia ją už kojų, visai nugramzdinti norėdamas.

Tada suprato Uršulė, už ko norėjo Baltaragis ją išleisti, ir pradėjo šauktis visų šventųjų užtarimo, o ypatingai

skaisčiausios Švendubrės mergelės, kuriai buvo padariusi apžadus ir kuri globojo nekaltas mergeles ir saugojo jų skaistybę. Bet Švendubrė buvusi per toli, o gal todėl, kad buvo tamsi, audringa naktis, į Uršulės šauksmą atsiliepė tik tai pragariškas kvatojimas, ir ji savo akimis pamatė Paudruvės liūno velnią Pinčuką.

– Šauk nešauk, – sako jis, staiga kaip šmėkla atsiradęs, – nieko iš to nebus. Tu man seniai esi pažadėta ir mano būsi.

Pinčukas norėjo savo sužadėtinę meiliai apsikabinti ir pabučiuoti, bet Uršulė jį piktai atstūmė.

– Kaip tavo? – ne juokais supyko. – Kas tau galėjo mane pažadėti?

– Kas pažadėjo, tas žodį ištesėjo, o tu nesistumdyk! – atsakė Pinčukas ir, lyg kibindamas ar paerzindamas, įžūliai trūktelėjo Uršulę už šimtakvoldžio sijono.

Tai buvo Pinčuko nedovanotinas įžūlumas, už ką jis teisingai buvo nubaustas. Pasipiktinusi Uršulė staiga apsisuko, tvieskė tokį antausį, kad Pinčukas suklupo, sijonas už ragų užsikabino ir užsimovė ant galvos. Nusigandęs Pinčukas norėjo kuo greičiau ištrūkti iš po šimtakvoldžio sijono, bet kaip tyčia skubėdamas dar labiau įsipainiojo klostėse ir sugriuvo po Uršulės kojomis.

Tai Uršulė, nieko nelaukdama, nors ir likusi be viršutinio šimtakvoldžio sijono (laimė, devynis buvo užsisėgusi), tik tai baisiai įtūžusi, užkūrė tokią pirtį Pinčukui, kad tas unkštė ir prunkštė, bet negalėjo iš po sijono ištrūkti. Galbūt, Uršulė būtų visai užniurkusi Pinčuką, bet tas, neturėdamas kur dėtis, praplėšė sijono klostes ir smuko į liūno dugną, traukdamas paskui ir Uršulę.

Pagaliau Uršulė, grimzdama į liekną, kaire ranka nusitvėrė už kadugio krūmo, o dešine ištraukė iš maurų visą dumbliną

Pinčuką. Norėjo dar kartą jį pričiupti, bet tas ištrūko ir lakstė aplinkui, cypdamas ir urgzdamas, bet vis dar neatstodamas. Tada Uršulė paskutinėmis jėgomis išsikapstė iš liekno, nusiėmė nuo kaklo rožančių su škaplieriais ir pradėjo jais šveisti Pinčuką kur pakliūva: per akis, per ragus, per šonus ir per pakinkius. Tas raitėsi kaip ant žarijų, lakstė po liekną kaip akis išdegęs, bet įsismaginusi Uršulė nė per žingsnį neatstoj. Vaikėsi klupdama po pelkes, šventino rožančiumi ir visaip garbino, kad vargšas velniukas pagaliau neišturėjo, nusikeikė ir tarė:

– Trauk tave devynios, tokią raganą! Nenoriu aš tavęs daugiau. Tiktai atstok tu nuo manęs!

– Aš tau atstosiu! – pasipiktino Uršulė ir griebė Pinčuką už ragų.

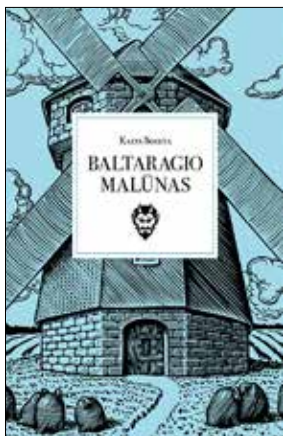
Uršulė norėjo dar kartą užmesti jam ant galvos šimtakvoldį sudraskytą sijoną, užnerti ant kaklo rožančių ir nusiųsti pas Baltaragi, kad pamatytų tas begėdis, kokį jaunikį jai norėjęs išpiršti. Bet čia kaime gaidžiai pragydo, Pinčukas pasimuistė ir dingo kaip nebuvęs. Uršulės delne pasiliko tiktai kažkokia žievė lyg nuo kadugio šaknies, o sijonas, užsikaabinęs už krūmo, ten ir liko. Ką su juo veiksi, velnio suterštu ir sudraskytu? Numetė ir žievę nuspjovusi.

Paskui Uršulė dar ligi aušros klampojų po Paudruvės pelkes, baisiai širsdama ir negalėdama išsikapstyti. Tiktai prašvitus, įsiutusi kaip ragana ir visa purvina, ligi kelių pasikaišiusi likusius sijonus, sugrįžo į Baltaragio malūną.

Baltaragio laimė, kad laiku išgirdo pardūkstančią iš pelkių davatką (būtų gal neišgirdęs, jeigu ne anksčiau parbėgusio Pinčuko išgąstis), spėjo pasislėpti malūne ir duris iš vidaus užsiremti. Būtų jam kliuvę ne mažiau kaip Pinčukui, o gal ir daugiau – už nuvytusią jaunystę ir bjaurų pasityčiojimą.

Sugrįžusi Uršulė, negalėdama į malūną įsiveržti ir savo apmaudo ant neprieteliaus galvos nugiežti, pasiautėjo tiktai po kiemą su visais prakeiksmiais, o paskui, lyg atsipeikėjusi, nubėgo į trobą, susirišo savo drabužius į ryšulį ir tekina pasileido bėgti į pakalnę Švendubrės linkui. Bėgo, vis dar atsigriždama ir kairiosios rankos supintijusiu kumščiu grasindama malūno pusėn, o tokia pat dešiniąja – žegnojo ir plūdosi visų keiksmų keiksmiais.

– Visai pasiuto davatka, – galvojo Baltaragis, žiūrėdamas pro malūno viršutinį langelį į tolstančią Uršulę. – Matyt, nė velnias neįstengia jos pagriebti.

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

obuolys.lt